

Aigua de mar per a beure i cuinar

Francesc Martín García, enginyer industrial

A la costa, des de sempre, s'ha sabut que l'aigua de mar era bona per certes coses (per cicatritzar ferides, cremades, etc.) i s'ha fet servir per cuinar, des del "pulpo a feira" a Galícia fins a les "papas arrugás" a les Canàries.

El segle passat també es va fer servir com a medicina, sobretot a França, on la va receptar la Seguretat Social beguda o punxada. I fins i tot es pot fer servir per transfusions, millor que el sèrum convencional. Ara és a Nicaragua on més es fa servir, gràcies a una metgessa de Bonastre que és allà des de fa molts anys i que en porta deu fent-la servir.

Ací s'està posant de moda prendre aigua de mar i fer-la servir per cuinar. Però quan l'aigua de mar s'escalfa per sobre de 44 graus (quan ens cremem si fem el dit), perd les seves propietats medicinals, i només dona bon gust. Un gaspatxo preparat amb aigua de mar (afegint la tercera part d'aigua de mar i no posant sal), o afegint la tercera part d'aigua de mar a un suc de taronja natural, és boníssim.

Es pot aconseguir amb diferents garanties sanitàries (i preus). A les farmàcies, a 100 € el litre, captada del mar i embotellada amb els mitjans actuals de fabricació de medicaments. A les dietètiques es ven a 1 € el litre, aproximadament. També es pot agafar de la platja, de qualsevol lloc que veiem net.

L'aigua de mar és bona també per a les plantes, no pas per estalviar aigua dolça, sinó perquè donin millor fruit, amb millor gust (les tomaqueres són les que més n'admeten) i per als animals. Hi ha ramaders que l'usen per donar a beure al ramat. N'hi ha algunes que han perdut l'instint i no en beuen per si mateixes. Amb aquesta beguda, el ramat està més sa sense haver de gastar en medicaments.

Per a l'home, és un remei molt poderós per a la salut, i per això, si en prenem més d'una o dues cullerades al dia podem provocar en el cos unes reaccions que cal saber interpretar correctament i no confondre-les amb una malaltia. Per exemple, si tenim els ossos descalcificats per alguna medicació que hàgim pres, l'aigua de mar farà que se'ns recalcfiquin, cosa que fa molt de mal. Si som pacients i deixem que el cos completi la reparació, passarem dolors unes setmanes però acabarem amb uns ossos més forts que abans. O si ens ve una bronquitis, amb l'aigua de mar traurem els mocs que tenim a dins. És per això que no convé començar a prendre aigua de mar sense estar assabentat d'aquestes possibles reaccions, i acollir-les amb alegria si vénen, ja que vol dir que el cos s'està reparant d'alguna cosa que no teníem bé i ho ignoràvem.

Els descobriments del Dr. Hamer són els que ens ajuden a entendre correctament aquests símptomes de reparació. A més a més, quan la malaltia té un origen emocional, Hamer ens diu ben precisament quin és aquest origen per cada malaltia, i així sabem ben bé el que hem de resoldre. Per exemple, si tenim un càncer de pàncrees, moltes coses ens poden ajudar (la dieta, l'aigua de mar, herbes...), però Hamer ens diu que, amb o sense les ajudes que siguin, hem de resoldre una baralla que tenim amb algú de la nostra generació (baralles per herències, amb la dona o el marit, amb socis, etcètera). Mentre no assolim la pau interior en aquest tema, el càncer anirà creixent. Quan l'assolim, es desfarà i desapareixerà. Hi ha càncers (càncer de pit, d'intestí, leucèmia, tumor al cervell...) que apareixen quan ja hem resolt el xoc emocional origen, i ja no hem de fer res, només hem de deixar que evolucioni i desaparegui per si mateix, igual que desapareix la picor, la inflamació o la vermellor d'una ferida quan cicatritza. Això explica per què hi ha tantes coses que "van bé" per al càncer (especialment per aquests que es curen sols). Només en casos extrems (si anem a Txernòbil, tornarem amb leucèmia), la contaminació és el factor determinant de les malalties. Per això hi ha gent que ha fumats tota la vida i té els pulmons plens de quitrà i quasi no pot respirar, però no té càncer.

Amb Hamer ens alliberem de l'angoixa del destí incert, perquè ens diu per què emmalaltim i ens avisa dels símptomes que tindrem quan ens anem recuperant; ens diu què hem de fer en cada malaltia i ens allibera també de l'angoixa de les recaigudes. Serà fàcil tornar a caure en el mateix error (i malaltia), perquè ens costa aprendre a la primera, però des del primer moment sabrem què hem de fer per recuperar-nos sense haver de tornar al metge. Aquests descobriments ja estan bastant estesos pel món, i a Nicaragua ja s'ensenya a les principals facultats de medicina. Molts metges i terapeutes que parlen de "l'origen emocional de les malalties", estan prenent Hamer com a base per entendre la situació del pacient.

Les malalties solen tenir un factor emocional però cal no oblidar que, més sovint del que ens pensem, les dents són l'origen de malalties a qualsevol altra part del cos. En particular, són molt perjudicials les dents a les quals "se'ls ha matat el nervi" (endodòncia) i les restes d'arrels. Tot això està més explicat en el llibre *Beber aigua de mar*, del mateix autor d'aquest article. Al web www.martin13.com també es pot aprofundir sobre el que ací només queda esmentat.